P III. 1815

Serviciul-Mondial

Corespondenţă internaţională pentru studiul problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană

P 122941

Nr. IV/4 Editura în Frankfurt/Main 15 Februarie 1943

K/0075

Cuprinsul:

1. Cuvântul Führerului, 30 Ianuarie 1943. — 2. Jidanii şi francmasonii, autori ai primului război mondial. — 3. Ţelul de război al iudaismului. — 4. Jidanii din Turcia, autori ai sabotajului economic. — 5. Agresiunea iudaismului asupra Elveţiei. — 6. Societăţile anonime — mijloace de luptă ale iudaismului împotriva popoarelor băştinaşe. — 7. Ştiri din lumea întreagă.

Cuvântul Führerului, 30 Ianuarie 1943

„Toate nedreptăţile, impilările, jefuirile economice şi luptele politice pe care a trebuit să le suporte poporul german din anul 1918 şi până'n 1933 nu loveau într'o Germanie naţional-socialistă, ci într'o Germanie în întregime democrată şi marxistă..."

„Iudaismul internaţional a căutat, cu o stăruinţă diabolică, să jefuiască mai întâi naţiunea de bunurile sale materiale, pentru a o pregăti astfel sub raportul economic şi apoi şi sufletesc pentru bolşevismul jidovesc ..."

„In timp ce şefii de partid din seminţia lui Israel şi hienele economice distrugeau tot mai mult temeliile vieţii politice şi economice, tot ei erau aceia care predicau necesitatea revoluţiei bolşevice. Şi era un lucru cât se poate de clar, că dacă 14 ani de marxism, democraţie şi parlamentarism reuşiseră să ruineze Germania, un singur an de bolşevism ar fi fost de ajuns pentru a o distruge cu totul. Desbinat, înglodat în datorii, cu sufletul şi cu finanţele zdruncinate, poporul german se afla astfel pe atunci în preajma unui faliment complet ..."

„Iată moştenirea ce mi s'a încredinţat la 30 Ianuarie 1933 ..."

„Am cerut atunci poporului german să-mi acorde un soroc de patru ani pentru a repara ceea ce fusese distrus într'un răstimp de 14 ani de decadenţă ..."

BIBLIOTECA

„Având sprijinul celor ce luptaseră alături de mine, am muncit în liniște și cu râvnă, an după an, la opera de redresare atât înlăuntru cât și în afară a Reichului German. Și încă înainte de a se fi împlinit sorocul cerut de mine, se afla și ultimul șomer din nou la lucru. Agresiunea jidovească împotriva pământului țărănimii germane fusese respinsă și conservarea gospodăriilor rurale asigurată, meseriile și viața economică începuseră din nou să înflorească, au fost puse în ordine finanțele Reichului, ale provinciilor și comunelor, traficul a prins și el o nouă viață, șoselele și căile ferate fuseseră îmbunătățite și ele, canale noui și autostrade erau în construcție. Mână în mână cu însănătoșirea vieții economice, s'a desvoltat și viața culturală. Arhitectura, teatrul, muzica, filmul, radioul au luat un avânt ca nealtădată. La baza întregii acestei activități stătea imperativul de a înlesni maselor largi ale poporului să participe într'o măsură tot mai mare nu numai la binefacerile materiale, dar și la cele culturale ale națiunii noastre. Acestui imperativ îi corespundeau de altfel și principiile noii educații. Astfel fiecărui copil capabil al națiunii noastre, fără deosebire de orginea, clasa socală sau profesiunea părinților, i se asigurase, pe cheltuiala comunității, continuarea studiilor sale și prin acesta i se deschisese drumul spre o ascensiune socială oricât de înaltă ..."

„Profitorii exploatării popoarelor, capitaliștii și bolșevicii, au început să urască Germania nouă, în măsura în care ea devenea un model vrednic de urmat în ce privește soluționarea pașnică a opozițiilor existente, a problemelor sociale sau a dificultăților economice. Cu deosebire iudaismul internațional a fost acela care și-a sporit agitațiile contra Germaniei noi care nu înțelegea să satisfacă câtuși de puțin interesele capitalismului internațonal și nici să se lase intimidată de amenințările bolșevice. Dar în ciuda acestei vrăjmășii, am reușit să realizez pentru țara mea progrese tot mai mari ..."

„In vederea invadării întregii Europe, bolșevismul începuse cu 10 ani înainte opera sa de înarmare sistematică, de o amploare nemaiîntâlnită până atunci. Ce ar fi devenit poporul german și toată Europa, dacă la 22 Iunie 1941 noua armată germană n'ar fi apărat încă la timp continentul nostru? Cine mai poate crede astăzi că garanțiile ridicole sau declarațiile scrise ale oamenilor de stat englezi ar fi fost în măsură să apere lumea de atacul unei puteri care — după cum declară astăzi cu tot calmul înșiși ziariștii americani — de 20 de ani nu urmărește decât obiectivul de a invada Europa, de a-i nimici cultura și în primul rând de a-i extermina oamenii, pentru a obține sclavi destinați muncii din tundrele Siberiei — așa cum s'au întâmplat lucrurile pe vremea migrațiunii popoarelor sau a năvălirilor mongole?"

„Care stat, în afară de Germania, ar fi putut face față acestui pericol? ..."

„Sau birue Germania, armata ei și țările aliate cu ea și deci Europa, sau se prăvale din spre Răsărit valul asiatico-bolșevic peste continentul celei mai vechi culturi, distrungând în calea sa totul, așa cum de altfel a distrus și'n Rusia. Numai utopiștii care au pierdut legătura cu realitatea pot lua în serios vorbăria iudaică, după care o simplă declarație oarecare, engleză sau americană, ar fi în măsură să evite o asemenea catastrofă ..."

„In fața acestei uriașe încăerări, pălesc toate celelalte evenimente. Căci nu încape nici o îndoială că dacă acest nou asalt asiatic asupra Europei ar izbuti, atunci lumea de azi s'ar prăbuși întocmai cum s'a prăbușit odinioară lumea la năvălirea Hunilor. Toată munca umană săvârșită timp de mai multe mii de ani va fi fost atunci zădarnică. Atunci acest continent înfloritor s'ar prăbuși în haos, iar cultura sa ar fi izgonită de o neînchipuită barbarie ..."

„Conjurația solidară a capitalismului internațional și a bolșevismului nu constitue câtuși de puțin un fenomen irațional, ci un eveniment firesc, deoarece în ambele cazuri forța conducătoare e în mâna acelui popor care mânat de o ură nestinsă, nu face altceva de mii de ani, decât să sfâșie omenirea, s'o macine în interior, s'o jefuiască de bunurile sale materiale și s'o distrugă politicește.

„Iudaismul internațional este „fermentul descompunerii popoarelor și a statelor", azi la fel ca și'n trecut, și se va menține atâta timp, până când popoarele nu vor găsi tăria necesară de a se debarasa de acești microbi ai societății ..."

„Dat fiind faptul că'n acest război nu vor fi învingători și învinși, ci doar supraviețuitori și distruși, statul național-socialist va duce mai departe lupta, cu acel fanatism pe care l-a avut mișcarea din prima clipă, de când a început să cucerească puterea în Germania ..."

„Încă în iarna trecută conducătorii jidani din țările plutocrate au jubilat, crezând că prăbușirea armatei germane e un fapt inevitabil. Dar evenimentele au luat o altă întorsătură. Să-i lăsăm să spere același lucru și'n iarna aceasta. Se vor convinge însă prea curând că forța ideii național-socialiste este mai puternică decât dorința lor. Pe măsură ce se va prelungi acest război, ideea aceasta va pătrunde tot mai adânc în inima poporului german, sporindu-i credința și faptele ..."

„Ea va purta acest război atâta timp, până când va ajunge la un nou 30 Ianuarie care va însemna însă în același timp o biruință clară și definitivă ..."

(Din proclamația Führerului cu prilejul împlinirii unui deceniu de revoluție național-socialistă.)

2. Jidanii și francmasonii, autori ai primului război mondial

Nu numai acest război mondial, ci și primul a fost înainte de toate opera iudaismului și a organizației sale subordonate care e francmasoneria. Poporul german a fost totdeauna pentru iudaismul internațional un obstacol serios în realizarea stăpânirii sale mondiale. De aceea iudaismul internațional avea cel mai mare interes ca armata germană, cea mai puternică din toată lumea, să fie distrusă prin deslănțuirea primului război mondial, pentru ca astfel să ajungă și poporul german sub dominația teroristă a lui Israel. Cum în anul 1914 poporul german, cu foarte puține excepții, încă nu era conștient de uriașa primejdie care o prezintă iudaismul internațional și francmasoneria pentru însăși ființa sa, nu i-a fost prea greu iudaismului ca, prin mașinațiunile sale politice, să încercuiască Germania și apoi prin semnalul de foc dela Sarajevo să tăbărască cu puteri covârșitoare asupra Puterilor Centrale.

In cartea sa „Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten", (Deutscher Volksverlag München 1920) („Urma jidanului în cursul timpurilor") Reichsleiterul Alfred Rosenberg scrie la pag. 105—108 următoarele rânduri despre instigatorii iudeo-francmasoni ai primului război mondial:

„Nu trebuie să ne mai mire faptul că bărbații de stat ai Antantei de astăzi sunt aproape cu toții francmasoni... Poincaré, Clémenceau, Briand, Hervé, Lloyd George, Balfour, Orlando, Sonnino și cum se mai numesc ceilalți, sunt cu toții francmasoni... La ordinul francmasoneriei a fost doborît la Sarajevo Arhiducele Franz Ferdinand și aceeași soartă a avut-o până și francmasonul Jaurès, un aderent a internaționalei roșii, care, fiind cuprins de remușcări, n'a mai putut rezista nevoii sale lăuntrice de a mărturisi adevărul. Iată ce scria el la 30 Iulie 1914:

„Aici, în Franța, lucrăm din răsputeri la deslănțuirea războiului, care trebuie purtat pentru a satisface pofte scârboase și pentrucă bursele din Paris și

Londra au interesul să facă afaceri de speculă la Petersburg...“

E ultima sa scrisoare, asasinul a fost achitat.“

„Astfel, ca un fir roşu şi înfricoşător s'a întins peste decenii întregi această conspiraţie a unor oameni bolnavi de ambiţie.“ Poporul trebuie să-şi iasă din fire.“ Mereu alte vorbe, alte promisiuni, alte minciuni erau lansate în popor, iar ziarele docile le reproduceau şi interpretau în senzul dorit şi astfel se forma „opinia publică“. „O ţară nu poate fi adusă în stare de revoluţie prin menţinerea păcii.“ De aici necesitatea războiului sub conducerea puterilor plutocrate, o etapă spre instaurarea unei dominaţii mai cuprinzătoare...“

„Război mondial, revoluţie mondială, republică mondială, iată programul care trebuia împlinit; acest ţel, râvnit cu atâta ardoare, sta să se împlinească. Nu mai rămânea decât a salva prestigiul câtorva personalităţi şi de a aranja problema subordonărilor în cadrul complotului mondial. Premisele sunt date, concluziile şi rezultatele se impun dela sine. La 1 Octomvrie 1877 cardinalul Manning rostea în cadrul unei cuvântări aceste cuvinte profetice:

„Există ceva ce-i depăşeşte pe împăraţi şi principi; când va bate ceasul, acest ceva, care-i mai puternic decât ei toţi, va ieşi la suprafaţă. In ziua în care armatele Europei se vor fi încăerat întrun conflict imens, în aceeaşi zi va suna şi ceasul cel mare al revoluţiei, care acum nu poate lucra decât în secret şi clandestin. Ceea ce a văzut înainte vreme Parisul, aceea se va putea vedea din nou în toată Europa.“

„Regele Greciei a cedat presiunii exercitate de fratele lui Venizelos şi ameninţărilor ministrului plenipotenţiar francez Jonnart, că în caz contrar Atena va fi distrusă prin bombardament... America de Nord a adunat mai întâi averi imense, iar francmasonii Taft şi Roosevelt au făcut toate pregătirile pentru a interveni la momentul oportun. Pentru intrarea Americei în război au intervenit şi toţi plutocraţii jidani ai acestei ţări, după cum ne informează însuşi jidanul Oskar Strauss; e vorba de banchierii: G. Blumenthal, E. Meyer, Isaak Seligman, W. Salomon, Philipp Lehmann (mai lipsesc Loeb, Schiff, Kahn etc.) marii industriaşi A. Lewisohn, D. Guggenheim, rabinul Wise, Lyons, Philipson, profesorii G. Gottheil, Holländer, Wiener, journaliştii Franklin, Stransky, Beer, Frankfurter şi alţii. La finea scrisorii sale (către ministrul plenipotenţiar al Franţei), Strauss declară că e cu tot „entusiasmul“ său pentru Antantă şi că de altmintrelea simpatia jidanilor pentru cauza Aliaţilor e unanimă. Chiar dacă la început jidanii n'ar fi fost în deplin acord, acest acord însă a fost de bună seamă stabilit după ce au aderat la războiul Antantei şi jidanii „germani“ din America. Presa engleză şi franceză a răspândit îm primăvara anului 1918, cu o deosebită satisfacţie, ştirea că toţi Germanii Americ s'au dat de partea Antantei pentru a lupta astfel interesul umanităţii împotriva militarismului prus Ne-a venit greu să credem lucrul acesta, până n'a citit semnăturile pe rezoluţie: Schiff, Coh Cahn...“

„Fluturând minciunile demagogului Wilson, Am rica a intrat în război pentru a asigura „idealur umanităţii“; apoi a rupt relaţiile diplomatice cu Ge mania şi Preşedintele Braziliei. Fonseka, o pr genitură jidovească; la fel a procedat şi preşedinte Uruguaiului, care era protejatul francmasoneriei stătea sub influenţa ministrului său de justiţie, jidanului Carlo de Castro, şi aşa au urmat apoi ceilalţi sateliţi ai Antanei.“

„Nu sunt competent să arăt rădăcinile de sig multiple şi momentele hotărîtoare care au contribu la provocarea războiului mondial. Una dintre acest rădăcini însă mi se pare a fi în afară de orice discuţie e complotul mondial urzit pentru a întări dominaţ suprastatală a iudaismului. Nu încape nici o îndoia că acest complot iudaic, condus cu un imens capita jidovesc, după un plan bine stabilit, fiind pe lângă aceasta şi bine camuflat printro ţesătură întreagă d legături internaţionale şi folosindu-se cu o şiritenie satanică de aspiraţiile naţionale ale popoarelor, ţinte să instaureze dominaţia mondială a iudaismului...“

Aşadară încă în anul 1930 Reichsleiterul Alfred Rosenberg i-a dat în vileag pe instigatorii iudeo-francmasoni ai primului război mondial. Prin lucrările sale de elucidare a activităţii iudaismului internaţional, nu numai poporul german dar şi cercuri vaste ale altor popoare au ajuns la convingerea că şi actualul război se datoreşte acelorăşi forţe iudeo-francmasonice, care şi acum treizeci de ani au prăbuşit popoarele pământului întro mare de sânge.

Iată de ce credem că cea mai însemnată datorie a tuturor popoarelor este de a-i încătuşa odată pentru totdeauna pe instigatorii iudeofrancmasoni ai războaelor. Abia după soluţionarea definitivă şi'n toate ţările a problemei jidoveşti, vor scăpa şi popoarele de primejdiile groaznice ale agitaţiilor iudeo-francmasone.

(Serviciul Mondial)

3. Ţelul de război al iudaismului

E un lucru în de obşte cunoscut că unul dintre ce mai aprigi agitatori împotriva Germaniei naţional-socialiste a fost literatul Heinrich Mann. Se prea poate ca'n această atitudine să fi fost influenţat de către nevastă-sa care e o jidancă. Acest emigrant n'a scăpat nici o ocazie de a calomnia şi injura în modul cel mai ordinar Germania antiiudaică şi conducerea sa. Cunoscut fiind încă de mai înainte ca un prieten devotat al iudeilor, atât presa iudeodemocrată din lumea întregă cât şi obscurele fituici iudeo-bolşevice ale emigranţilor i-au pus la dispoziţie coloanele lor. Şi e un lucru cât de poate de interesant că Heinrich Mann a cerut încă în 1936 ca Germania să fie distrusă din temelie. Aşadară cu ani de zile înainte de izbucnirea acestui război, Heinrich Mann şi-a luat rolul de interpret al năzuinţelor iudaice şi a arătat clar care este ţelul pe care-l urmăresc jidanii cu acest război.

Articolul în care Heinrich Mann şi-a exprimat această dorinţă a apărut în numărul din 9 Febuarie 1936 a faimoasei publicaţii „Neue Weltbühne“, întemeiată de jidanul Siegfried Jakobsohn. Această revistă a emigranţilor apărea pe atunci în Praga. In acest articol Heinrich Mann îşi calomniază în primul rând propriul său popor, pe care-l prezintă ca pe unul dintre poparele nesincere şi dominate de o nestăpânită voinţă de putere, atribuindu-i în acelaşi timp şi cele mai brutale intenţii de război, pentru a scrie apoi printre altele şi următoarele:

„Se pare că nici unul dintre teoreticenii ştiinţei războiului nu s'a gândit că şi Germania ar putea constitui un domeniu colonial dintre cele mai bune, căci Germanii, aşa cum sunt ei, supuşi şi harnici, ar constitui un material uman uşor de mânuit de oricare colonizator.“

„După cum se ştie, regimul care se aplică în colonii e destul de aspru. Unei părţi din populaţie i se cruţă viaţa, alteia nu... Exterminarea, chiar întro măsură foarte mare, va constitui totdeauna un mijloc acceptabil şi permis, atâta vreme cât se va aplica tehnica modernă. Sterilizarea sexelor şi avortul ca mijloace de exterminare sunt metode de mare viitor...“

„Desigur că în viitorul război nici proletarul francez şi nici soldatul armatei roşii nu vor sta la îndoială de a-i masacra pe Germani, pentrucă ar nutri oarecari simpatii secrete pentru cel de al treilea Reich. De aceasta să n'avem nici o grijă...“

„Aceasta înseamnă — dacă ţinem seama de intenţiile omenirii de azi — că cel ce va fi învins, va fi şi exterminat. Germania care nu ştie nimic, nu va afla nici această, cea mai însemnată dintre toate problemele vitale... Germania mai nutreşte speranţa că în caz că va ajunge iarăşi în situaţia de a înceta lupta „fără să fi fost învinsă“, „democraţiile cele slabe“, o vor cruţa ca şi'n rândul celalt. Se'nşală. De astă dată vor distruge-o... Căci din două una: sau se menţine un regim german ca cel de astăzi, sau Europa îl scuipă afară şi trăieşte, în loc să se asfixieze cu un asemenea regim...“

„Dar după ce va fi pierdut ultimul său război, Germania va deveni o colonie care de altmintrelea va purta şi un alt nume. Nimic nu va rămâne din Germania cea de altă dată. Viitorii învingători nu şi-au făcut încă nici ei înşişi un plan precis asupra viitoarelor lor fapte. Abia războiul îi va învăţa ce au de făcut...“

Aşadară încă la începutul anului 1936, în timpul celei mai depline păci, Heinrich Mann a vestit în aceste cuvinte, că ţelul de război al iudaismului mondial este distrugerea completă a Germaniei. Nimic nu arată mai bine planurile diabolice ale iudaismului mondial ca acest fapt. Incepând din 1933 Germania a devenit naţional-socialistă şi în acelaşi timp antiiudaică. Iudaismului i-a fost de ajuns acest fapt, ca să hotărască distrugerea Germaniei prin război. Pentru înfăptuirea diabolicelor sale planuri de război, iudaismul mondial a găsit sateliţi tot atât de docili în politicienii celor trei mari democraţii, ca şi'n potentaţii jidoviţi ai Uniunii Sovietelor. Vorbele lui Heinrich Mann exprimă ura de moarte a iudaismului faţă de poporul german care nu luptă în acest război numai pentru propria sa viaţă, ci în acelaşi timp şi pentru păstrarea întregii culturi şi civilizaţii europene.

Că'n acest cel mai mare război al lumii ocidentale e vorba de a fi sau a nu fi, adevărul acesta l-a exprimat Führerul în proclamaţia sa către poporul german din 30 Ianuarie 1943, cu prilejul împlinirii primului deceniu al revoluţiei naţional-socialiste, în următoarele cuvinte:

„Dat fiind faptul că'n acest război nu vor fi învingători şi învinşi, ci doar supravieţuitori şi distruşi, statul naţional-socialist va duce mai departe lupta cu acel fanatism pe care l-a avut mişcarea din prima clipă de când a început să cucerească puterea în Germania.“

(Serviciul Mondial)

4. Jidanii din Turcia, autori ai sabotajului economic

După cum se comunică din Ankara, Abraham Cohn, delegatul sionist însărcinat cu funcţiunea de observator în problema jidovească din Turcia, stă în directă legătură cu ambasadorul britanic şi cu însărcinatul de afaceri american. Abraham Cohn a atras atenţia diplomaţilor anglo-saxoni asupra faptului că noua lege fiscală a Turciei, care le impune proprietarilor o remarcabilă cedare de avere în folosul statului, ar aduce după sine o fatală eliminare a comercianţilor jidani din viaţa economică a Turciei. Diplomaţia anglo-americană nutreşte pentru jidanii din Turcia o simpatie deosebit de pronunţată, mai ales pentrucă în ultimile săptămâni ea a putut să execute cu ajutorul jidanilor programul ei de cumpărături pe piaţa Turciei, cu scopul de a tulbura viaţa economică a acestei ţări.

Această ştire ne arată încă odată legăturile strânse dintre iudaism şi diplomaţia anglo-americană. Cum noua lege fiscală a Turciei îi obligă pe cei bogaţi să cedeze o parte din averea lor şi cum jidanii din Turcia sunt aproape cu toţii foarte bogaţi şi cad deci sub prevederile acestei legi, şeful sionist Abraham Cohn, pretexând că această lege urmăreşte să-i elimine pe jidani din viaţa economică a ţării, încearcă să atâţe diplomaţia anglo-saxonă împotriva guvernului turc, cu scopul de a obţine din partea guvernului turc o uşurare a birului datorat de jidani. Faptul că unui jidan îi reuşeşte să înhame atât diplomaţia britanică cât şi pe cea americană la carul intereselor jidoveşti, constitue cea mai bună dovadă a gradului de dependenţă în care se găseşte politica anglo-americană faţă de iudaism.

In acelaşi timp meritâ de reţinut faptul că diplomaţia anglo-saxonă înţelege să se folosească de jidani, pentruca prin cumpărături masive să provoace o criză de mărfuri şi cu aceasta haosul în viaţa economică a Turciei. Această criză de mărfuri, provocată în mod artificial, ar urma să trezească la rândul ei nemulţumiri şi revolte în populaţia băştinaşă a Turciei. Agenţii jidani ar fi împrăştiat apoi versiunea minciunoasă că această criză de mărfuri s'a produs numai

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei.

pentrucă guvernul turc a înţeles să cedeze „presiunii brutale a Puterilor Axei" şi să furnizeze acestor puteri cantităţi enorme de mărfuri a căror lipsă e tocmai atât de mult resimţită. Propaganda iudeo-anglosaxonă, care se foloseşte în toate ţările neutrale de asemenea tricuri simpliste, urmăreşte cu acest procedeu două ţeluri. Mai întâi ea caută să ridice poporul împotriva guvernului şi încearcă, dacă nu chiar s'o compromită cu desăvârşire, atunci cel puţin să slăbească poziţia guvernului. Diplomaţia anglo-saxonă porneşte adică dela hipoteza că cu un guvern slăbit se poate trata cu mai mult folos, pentrucă asupra a unui asemenea guvern se pot exercita presiuni mai mari pentru obţinerea avantajelor dorite, decât asupra unui guvern care ar avea în spatele său tot poporul unit. Al doilea ţel pe care-l urmăreşte diplomaţia anglo-saxonă în ţările neutrale, este de a provoca în mod artificial o atmosferă duşmănoasă faţă de ţările Axei, prin cumpărăturile de sabotaj pe care le fac jidanii din ordinul diplomaţiei anglo-saxone. Jidanii şi sateliţii lor cumpără cu deosebire cantităţi enorme de alimente şi alte mărfuri necesare vieţii de toate zilele şi le sustrag astfel consumului intern. Apoi tot ei sunt aceia care răspândesc ştirea că această criză de mărfuri, provocată de ei în mod voit, se datoreşte faptului că guvernul a furnizat cantităţi mari de alimente Puterilor Axei, fapt care contribue la reducerea standardului de viaţă a populaţiei băştinaşe. In felul acesta se produce o atmosferă ostilă atât guvernului cât şi ţărilor Axei. La aceasta se mai adaogă un al treilea moment, de mare importanţă. Partidul comunist care se dedă în toate ţările neutrale, fie în mod făţiş fie pe ascuns, la o foarte intensă propagandă, caută să profite cât mai mult de această criză economică, pentru a alimenta agitaţia populaţiei şi a trage din acest fapt cele mai mari foloase pentru sine. Aşa se explică faptul că în urma cumpărăturilor de sabotaj ale iudeilor şi anglo-saxonilor se observă o creştere îngrijorătoare a curentului comunist. Aşadară, precum ne dovedeşte şi acest fapt, diplomaţia anglo-saxonă nu e pentru iudaism decât un mijloc binevenit pentru înfăptuirea planurilor sale de revoluţionare comunistă. Cum ambasadorul american din Turcia nu e altul decât jidanul Steinhard, care a îndeplinit înainte vreme aceeaşi funcţiune la Moscova, firile de legătură dintre iudaism, diplomaţia anglo-saxonă şi bolşevism devin astfel vizibile şi pentru cel mai puţin iniţiat în probleme ca acestea.

Iudaismul caută aşadară să submineze autoritatea guvernului turc şi să-i creeze astfel acestuia o situaţie cât se poate de grea. Se pare însă că guvernul turc a descoperit la timp aceste maşinaţiuni iudaice şi că a şi luat măsurile capabile să înlăture definitiv primejdiile pe care i le urzia iudaismul.

(Serviciul Mondial)

5. Agresiunea iudaismului asupra Elveţiei

Oraşul elveţian La Chaux-de-Fonds este centrul industriei de ceasornice din Elveţia şi ca atare binecunoscut în toată Europa. Revista „Archives Israélites" din 1845, vol. 6, a publicat la pagina 547 şi următoarele un interesant articol asupra jidanilor din Elveţia („Les Israélites en Suisse"), în care ni se arată drumul pe care l-au bătătorit jidanii pentru a se instăpâni în Elveţia şi cu deosebire în la Chaux-de-Fonds.

Aflăm astfel că autorităţile din La Chaux-de-Fonds l-au expulsat odinioară pe un jidan venit din Franţa care se aşezase în oraş şi contravenise, în felul acesta dispoziţiunilor care fuseseră luate împotriva jidanilor. Expulsarea acestui neînsemnat jidan din La Chaux-de-Fonds a pus pe picioare toată jidovimea Franţei care a cerut cu tărie pentru toţi jidanii din Franţa dreptul de a se aşeza în Elveţia. Conducătorul acestei acţiuni jidoveşti a fost jidanul Crémieux, fondatorul „Alianţei Israelite Universale". El a fost acelaşi care i-a cerut cunoscutului scriitor şi istoric Guizot, pe atunci ministru de externe, să intervie în favoarea jidanilor emigraţi din Franţa în Elveţia. E adevărat că la început, cu toate insistenţele depuse, jidanilor nu le reuşise să se infiltreze în viaţa economică şi politică a Elveţiei şi aşadară nici în oraşul La Chaux-de-Fonds. Poporul elveţian se arăta a fi neînduplecat în atitudinea sa antiiudaică, pe care înţelegea să o păstreze şi faţă de jidanii care se purtau cu gândul de a emigra din Franţa în Elveţia. Mai bine de două decenii a durat conflictul economic care izbucnise între aceste două ţări pe chestia jidanilor. Jidanii făceau mereu presiuni mari asupra guvernului francez pentru a zădărnici înnoirea tratatului comercial cu Elveţia. Ei cereau insistent ca încheierea unui nou tratat comercial între aceste două ţări să se condiţioneze de acordarea dreptului pentru jidanii din Franţa de a se aşeza în oricare parte a teritorului Confederaţiei elveţiene. Guvernul francez nu s'a dat înlătură de a interveni cu toată puterea în favorul tezei jidăneşti şi a fost sprijinit, în această privinţă, de Anglia, Belgia şi Olanda. Guvernul elveţian, în sânul căruia se lăşluiau şi câţiva mari demnitari ai lojelor francmasonice, a sfârşit prin a se pleca acestor insistenţe şi multiple presiuni diplomatice; poporul elveţian însă a continuat să se împotrivească acestei odioase încălcări a drepturilor sale.

Şi aşa s'a întâmplat că în urma amestecului străinătăţii în afacerile interne ale Elveţiei, jidanii au obţinut dreptul de a se aşeza pe teritoriul Confederaţiei elveţiene.

Astăzi ei se bucură de o poziţie dominantă şi în oraşul ceasornicelor La Chaux-de-Fonds. Aproape toate fabricile de ceasornice din La Chaux-de-Fonds sunt în mâini jidoveşti sau, în cazul cel mai bun, sunt camuflate de jidani sub o administraţie ariecă. Ajunge să deschidem cartea de telefoane a acestui oraş pentru a ne da seama de gradul de iudaizare a industriei ceasornicelor. Nume jidoveşti ca Dreyfuss, Weil, Diedesheim şi altele constitue cea mai bună dovadă că jidanii stăpânesc industria de ceasornice din La Chaux-de-Fonds.

Tot din „Archives Israélites" putem afla taine izbucnirii concomitente în Franţa şi în Elveţia a revoluţiei jidanilor şi francmasonilor din 1848. Căci, pe de o parte, jidanii erau nemulţumiţi cu regimul lui Louis Philippe, care nu li se arătase destul de supus, iar pe de altă parte ei să străduiau să-şi întindă stăpânirea şi asupră Elveţiei.

Articolul din „Archives Israélites" ne arată cum poporul elveţian a urmat întotdeauna o politică sănătoasă şi îndreptată împotriva tendinţelor de cotropire ale iudaismului.

(Serviciul Mondial)

6. Societăţile anonime — mijloace de luptă ale iudaismului împotriva popoarelor băştinaşe

Cunoscuta revista italiană „La Vita Italiana" aduce în numărul său 357 din Decemvrie 1942 un foarte interesant articol al scriitorului Roberto Pavese despre societăţile anonime. („La Societa anonima").

Acest articol ne demonstrează mai întâi că societăţile anonime sont o invenţie jidovească. Apoi autorul se ocupă mai de aproape de fiinţa şi caracterul acestor puteri bancare, camuflate în anonimat. Reproducem, în cele ce urmează, cu unele mici prescurtări, prima parte a acestui edificator articol:

„Instituţia societăţilor anonime se bazează în întregime pe noţiunea generală a iresponsabilităţii, care se poate extinde asupra tuturor sectoarelor vieţii publice şi particulare, în deplină armonie cu tendinţele de desagregare politică şi socială ale iudaismului. Societăţile anonime sunt pe planul economic ceea ce e Constituţia, Parlamentul şi democraţia pe planul politic. Societăţile anonime sunt expresia tipică a acelui liberalism economic care se sprijină pe principiul marxist: „Cererea determină oferia".

Pe de altă parte instituţia societăţilor anonime nu urmărea numai să acorde întreprinderilor industriale şi economice o mai mare independenţă de organizare şi economică, ci ea mai urmărea şi un scop eminamente politic, şi anume pe acela de a slăbi statul şi naţiunea, sustrăgând fiscului cât mai mult din impozitele pe capital şi pe cifra de afaceri. Astfel, cei interesaţi la crearea şi menţinerea instituţiei societăţilor anonime speculează să prindă două muşte dintro singură lovitură: pe de o parte ei eludează legea, prin încheerea unor bilanţuri fictive şi înşeală fiscul în folosul exclusiv al întreprinderilor industriale sau a caselor comerciale şi a acţionarilor lor anonimi, pe de alta ei subminează, ca nişte termite, edificiul politic şi social, cu scopul de a-i da la momentul oportun lovitura de graţie.

Instituţia societăţilor anonime mai corespundea apoi şi unui alt obiectiv al internaţionalei iudeo-plutocrate: şi anume de a introduce în organismul producţiei şi al muncii de pretutindeni dar cu deosebire în cel al Europei Centrale, boala speculaţiei şi mania jocului de bursă. Aceasta cu scopul ca, printro instabilitate artificială a preţurilor, să determine în măsură din ce în ce mai mare trecerea capitalului particular în casetele de oţel ale marei finanţe anglosaxone. Desvoltarea societăţilor anonime se face, ca la loterie, printrun concurs tainic de împrejurări. Prin ele capitalul particular e supus la urma urmei manevrelor mai mult sau mai puţin indirecte ale bancherilor din Wall Street — şi anume după sistemul vaselor comunicante, care reprezintă economia demo-liberală. Fireşte că această aservire a capitalului particular marelui capital bancar american se resimte adânc în masele muncitoreşti şi ale celorlalţi consumatori şi se exprimă printro reducere progresivă a standardului de viaţă al poporului.

Dacă, prin crearea unei instituţii sau a unui centru comercial nesupus controlului şi iresponsabil, rezultatul economic şi social al societăţilor anonime constă în a permite unei clici de bancheri, lipsiţi de scrupule, de a trăi din munca altora, de a se îmbogăţi şi de a acumula averi fabuloase prin exploatarea fără de milă a muncitorilor, apoi rezultatul politic cel mai de seamă al unor asemenea societăţi este trezirea unor nemulţumiri tot mai pronunţate a claselor mai puţin avute, cărora nu le cade greu să înţeleagă, că în spatele societăţilor anonime se ascund magnaţii industriei şi ai comerţului, cari devin cu timpul tiranii cei mai neîndurati ai naţiunii. Dar rezultatul cel mai de seamă este de ordin moral, e un atentat asupra dreptăţii prin săparea tot mai adâncă a diferenţelor sociale, e repetarea neîncetată a marei experienţe că asprimile legii apasă numai asupra oamenilor săraci, pe când posesorii de acţiuni nici nu se sinchisesc de legile în vigoare, fie că le ocolesc cu măestrie, fie că ştiu să se salveze din cele mai dificile situaţii. Aceste mereu repetate dovezi despre nulitatea legilor şi dăinuirea nedreptăţii scoală masele şi le împing spre revoltă. Şi tocmai aceasta vrea sinagoga.

Pentru a înţelege bine tricul societăţilor anonime şi pentru a ne da seama că ele sunt în primul rând o instituţie politică şi nu una economică, trebue să nu scăpăm din vedere nici faptul că îmbogăţirea acţionarilor este un mijloc şi nu un scop. Chiar dacă avuţia poate deveni un scop pentru mulţi arieni, incapabili să se impuie prin alte mijloace, pentru Israel însă aurul e totdeauna un mijloc şi mai mult decât atât: o armă puternică, bună pentru a-i stăpâni pe arieni, corupându-i şi facându-i să lucreze împotriva propriilor lor guverne. Societăţile anonime sunt aşadară uzina în care se fabrică şi se ascute această armă. In timp de pace societăţile anonime sunt organele care determină ahunecarea pe neobservate dar sigură în spre războiu. In războiu societăţile anonime pot îndeplini rolul „coloanei a cincia".

Intenţia lui Israel a fost aşadară de a lovi în inima statelor, de a le lichida sub raportul politic şi istoric. Prin speculaţii industriale şi comerciale, care-l exploatau pe muncitor în modul cel mai barbar, şi prin anemierea naţiunii, Israel a introdus în organismul social parazitul instabilităţii preţurilor, până când a produs în popor o stare patologică incurabilă. Şi a fost vreun alt mijloc mai potrivit pentru subminarea şi distrugerea statului decât cel furnizat de către această „mică francmasonerie", această sectă în aparenţă inofensivă a societăţilor anonime?

In umbra societăţilor anonime, bancheri lipsiţi de scrupule şi-au putut desvolta în voie activitatea lor şi asigura, fără prea multă ostenceală, partea leului. In vederea apărării propriilor lor interese, jidanii şi jidoviţii îşi dau totdeauna mâna, exorchează şi atentează la averea statului, pe care o sustrag şi o aduc încet în propriile lor buzunare."

Sfârşitul acestui articol al lui Roberto Pavese despre Societăţile anonime îl vom publica în numărul viitor al „Serviciului Mondial". (Serviciul Mondial)

7. Ştiri din lumea întreagă

Japonia. Fostul ambasador japonez din Roma Toschio Siratori a declarat de curând că dacă operaţiunile militare se vor desfăşura şi de acum încolo în acelaşi ritm ca şi până acum, atunci Anglici nu-i va rămâne altceva de făcut decât să aştepte neputincioasă ziua înfrângerii sale. Războiul acesta reprezintă conflictul dintre ţările dominate de iudaism şi ţările care au refuzat să accepte o asemenea dominaţie. Statele Unite, Marea Britanie şi Uniunea Sovietelor stau în întregime sub dominaţie iudaică. Ele trebuie

să joace acum după cum le cântă jidanii, iar aceştia nu urmăresc alt scop decât de a-şi instaura dominaţia lor mondială. De aceea cauza şi importanţa acestui război trebuiesc văzute numai prin prizma acestui adevăr.

Anglia. După cum ne informează Agenţia Reuter, „Consiliul pentru moralitatea publică" a arătat întruna din şedinţele sale, ţinute la Londra, că aşa numitele „Neppbüden" englezeşti sunt adevărate focare de pierzanie. Soldaţii englezi aflaţi în concediu, cât şi femeile şi fetele din anturajul lor, sunt pur şi simplu otrăviţi în aceste spelunci, cu alcool de proastă calitate şi jefuiţi de ultimul lor penny la masa de joc.

Aşadară soldaţii englezi aflaţi în concediu sunt expuşi poftei de câştig a unei anumite categorii de gheşeftari de o binecunoscută origine etnică. Jidanilor nu le ajunge că au inscenat acest război, dar pe lângă aceasta ei mai caută să profite de toate ocaziile potrivite pentru a se îmbogăţi şi mai mult până şi'n ţările care luptă pentru ţelurile lor.

Anglia. Agenţia Reuter comunică din Londra că arhiepiscopul de Canterbury şi-a exprimat, întro scrisoare adresată ziarului „Times", dorinţa ca Marea Britanie să primească la sânul ei pe toţi jidanii cărora le-a succes să scape din mânile „naziştilor". Iar „Svenska Dagbladet" ne informează că acelaşi arhiepiscop a declarat apoi că toate persoanele cărora li se va putea dovedi că au participat la prigoana împotriva jidanilor, vor fi trase la răspundere după război.

Se ştie doar că Anglia a fost totdeauna statul care i-a ocrotit pe jidani şi că arhiepiscopul de Canterbury e şi el un vechiu prieten al jidanilor. Ştirile de mai sus constitue doar o nouă confirmare a acestui fapt de notorietate publică.

Statele Unite. Robert J. Gannon, rectorul universităţii Fordham, a declarat întro cuvântare că după război comuniştii nu vor înceta să atace regimul Statelor Unite:

„Pe când fiii noştri luptă pe pământ străin pentru ţara lor, la noi acasă termitele desfăşoară o imensă activitate. Cât de trist şi groaznic ar fi, dacă fiii noştri, la întoarecere, nu şi-ar mai recunoaşte ţara! Cât de uşor poate fi subminată toată ţara!..."

Rectorul Gannon ar fi trebuit să mai adaoge că îndeosebi iudaismul american este acela care lucrează sistematic la bolşevizarea Statelor Unite şi-i dă tot concursul comunismului.

Statele Unite: Mai bine de 200 de senatori americani au cerut ca Palestina să fie proclamată oficial drept „patrie a jidanilor". Această cerere a stârnit în toate ţările locuite de Arabi proteste dintre cele mai vehemente. Cercurile arabe declară că înfăptuirea acestui postulat jidovesc de către guvernul din Washington ar constitui cea mai bună dovadă a resentimentelor ce le nutreşte guvernul american faţă de poporul arab.

Franţa. Paris, 3 Februarie. Wilhelm de Ro schild (un descendent al Rothschilzilor din G mania) care din 1933 se stabilise în Franţa, a fost in nat întrun lagăr de concentrare din Franţa de S Arestarea sa s'a făcut din iniţiativa poliţiei franc pentrucă Rothschild a căutat să se refugieze Spania cu ajutorul unui paşaport german şi fără s obţinut permisiunea de ieşire din ţară.

România. Cu prilejul unei razii poliţieneşti au f arestaţi in cafeneaua bucureşteană „Elite" mai b de 30 de escroci şi speculanţi, în majoritate jidani, c organizaseră în acea cafenea o bursă neagră. P la judecarea lor, au fost internaţi întrun lagăr de c centrare.

Turcia. Se comunică din Istanbul că până acum fost arestate în acel oraş 41 de persoane pentru nepl noului impozit pe avere ce fusese fixat printro le specială. Majoritatea celor arestaţi sunt jidani.

Turcia. Marele magazin de mărfuri Baker d Istanbul a fost închis pe timp de zece zile, pentru a pus în vânzare ghete cu un preţ care depăşea 128 la sută preţul îngăduit de lege. Proprietarii acest magazin sunt jidani.

Slovacia. Un comunicat oficial ne dă o privire ge rală asupra evacuării populaţiei jidoveşti din Slovac Din acest comunicat rezultă că până acum au f expulsaţi 75,1 la sută din totalitatea populaţiei jidove din Slovacia. In ce priveşte gradul de iudaizare, Slova ocupa în Europa al optulea loc. Recenzământul ji nilor a dat cifra de 89.000 de jidani, dintre cari 15.00 în Pressburg.

Siria. „Dnes", oficiosul bulgar din Sofia, publi un reportaj asupra bolşevizării progresive a Sir Partidul comunist sirian, care fusese interzis de că autorităţile franceze, şi-a reluat activitatea, în deplin înţelegere cu autorităţile engleze de ocupaţie.

La o manifestaţie care a avut loc în Damasc — a ne informează numitul ziar — au fost afişate num roase portrete de ale lui Stalin şi de ale altor pro minente personalităţi bolşevice. Legăturile dint autorităţile engleze de ocupaţie şi mişcarea comunis din Siria sunt atât de cordiale, încât ministrul ple potenţiar englez, generalul Spears, un jidov, i făcut o vizită secretarului general al partidului com nist din Siria.

Tripolitania. Ziarul „New-York Times" ne info mează că cea dintâi măsură pe care au luat autorităţile engleze, după intrarea lor în Tripolis, fost abrogarea legilor antiiudaice ale guvernului it lian. Imediat după intrarea Englezilor în Tripolis, m de jidani au părăsit ghettoul în care fuseseră aşez la ordinul autorităţilor italiene.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach
Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A
menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkon
Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 51-53, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a.
Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40705, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga. Po
scheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai
menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

1. 13148/20.08.84

ANTIC. 6